

Bil je že dolgo slab in kake tri četrti leta po materini smrti je zbolel tudi on.

Ivanček je bil zdaj po prebridki izkušnji že modrejši. Obšla ga je globoka žalost. „Ata, kaj ti je, ali si bolan? Ata, pojdi, pojdi k zdravniku!“

In ata je šel k zdravniku, a pomagalo ni nič. Ista bolezen, ki je bila uničila mater, je potisnila tudi njega na posteljo.

Ivanček se ni ganil od nje in ni bil več vesel. Splezal je često k očetu, mu gladil lice, ga siloma poljubljal, mu božal lice.

„Oh, ata, kaj bom pa jaz, ako še ti umrješ?“

Zajokal je na ves glas, da bi se ga bile stene usmilile. In jokal je tudi oče, da so solze premakale blazino.

Bolezen se je hitro razvijala. Ko je obiskal zopet nekega dne bolnika zvest tovariš, je sklenil obupanec svoje roke in ga zaprosil s tresočim glasom: „Moj ljubi prijatelj, le eno te prosim. Obljubi mi, da ne ostaviš mojega ubogega otroka, da bom mogel vsaj — umreti!“

In prijatelj je pokazal na razpelo, veseče ob steni, ter rekel: „Pri Bogu ti obljubljam, da ga ne ostavim!“

In res! Kakor da bi bilo njegovo življenje viselo edino le še na skrbi za svojega otroka — v kratkem času je izdihnil.

Ljudje so govorili in ponavljali le eno: „Oh, ubogi otrok, uboga sirota!“

Ko so pokopavali očeta, in je zapuščeni sinček plakal ob grobu ter obupno klical: „Ata! Ata!“ — ni bilo niti eno oko suho!

„Da bi vendar rešil Bog tudi otroka!“ so zdihovale dobrosrčne ženice.

Tedaj se je zazdelo tudi meni, da želé pravo, in zaželel sem tudi jaz, da bi naj Bog združil to nesrečno obitelj — nad zvezdami. Kmalu pa sem si premislil, češ, človek naj ne posega v naklepe božje!

In mojo trpečo dušo je tolažila nada na blago srce očeta — namestnika in pa prepričanje, da je nad nami še eden — vsemogočni dobri Oče, ki varuje sirote in ki tudi Ivančka ne pozabi!

Kadar vzhaja beli dan . . .

*Kadar vzhaja beli dan
nad planinami,
in nebeško solnčece
sije nad ravninami,
vsa природа radostna
se iz sanj zbudi,
vse prepèva in na delo
pohiti . . .*

*Doba solnca sije nam —
doba mladih let,
ven na prosto, dan je naš,
prost odpira se nam svet!
V bedne domovine čast
dvignimo moči,
da zanamcem lepša doba
zažari! . . .*

Osojski.